

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **K. Z.**, zastoupeného advokátem JUDr. Koljou Kubíčkem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 12/1222, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2006 č. j. 11 Ca 280/2005 - 41,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2006 č. j. 11 Ca 280/2005 - 41 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo rozhodnuto, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2005 č.j. 102/2005-110-TAXI/3 se zamítá; dále bylo rozhodnuto o nákladech řízení.

Nejvyšší správní soud zjistil ze soudního a správního spisu tyto podstatné skutečnosti:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 10. 2005 č.j. 102/2005-110-TAXI/3 podle ust. § 59 odst. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy - dopravního úřadu ze dne 17. 1. 2005 č.j. MHMP-152949/2004/DOP-03/Hj-roz a rozhodl takto:

K. Z., rodné číslo...IČO...trvalým pobytem a místem podnikání..., svým jednáním dne 12. 7. 2004 porušil ustanovení § 21b odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen: „zákon o silniční dopravě“) tím, že jako

provozovatel příležitostné osobní silniční dopravy nezajistil, aby jím poskytované přepravní služby nebyly nabízeny způsobem zaměnitelným s taxislužbou. Dále porušil ustanovení § 21b odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě tím, že jako provozovatel příležitostné osobní silniční dopravy nezajistil, aby přepravovaná osoba neplatila za přepravu přímo řidiči vozidla.

Proto se mu podle ustanovení § 35 odst. 3 písm. a) zákona o silniční dopravě ukládá pokuta ve výši 100 000 Kč.

Toto rozhodnutí je odůvodněno tak, že dne 12. 7. 2004 přibližně v 17.45 hod. provedl žalobce jako řidič příležitostné osobní silniční dopravy jízdu se dvěma finskými cestujícími. V odůvodnění se uvádí, že *provedená jízda je zdokumentovaná sepsanou svědeckou výpovědí*, obou jízd se účastnili cestující, kteří dne 20. 7. 2004 podali do podatelny Magistrátu hl. m. Prahy ohledně této přepravy stížnost označenou „ošizen taxikářem“. Právě v souvislosti s touto jízdou, resp. stížností na žalobce, byl žalobce uznán vinným správními delikty uvedenými ve výroku rozhodnutí.

Žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že souhlasí se skutkovými zjištěními správního orgánu I. stupně. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil proto, že tímto rozhodnutím bylo jednání žalobce nesprávně posouzeno podle ust. 7 odst. 5 vyhlášky č. 283/2004 Sb. V dalším se žalovaný zabýval námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání a neshledal je důvodnými.

V odůvodnění rozhodnutí není žádná další zmínka o „sepsané svědecké výpovědi“ a žádná taková svědecká výpověď se v nežurnalizovaném správním spise nenachází.

V oznámení o zahájení správního řízení ze dne 10. 12. 2004 č.j. MHMP-152949/2004/DOP-03/Hj-ozn, uvedl správní orgán I. stupně: *Provedená jízda uvedeným vozidlem příležitostné osobní silniční dopravy je zdokumentována sepsanou svědeckou výpovědí obou jízd účastných cestujících* a totožná věta je uvedena v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobce v žalobě tvrdil, že se nedopustil porušení ust. § 21b odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., tedy že nenabízel přepravní služby způsobem s taxislužbou zaměnitelným, neboť stěžovatelé nastoupili do vozidla v prostoru, kde se nacházelo parkovací stání výhradně pro vozidla smluvní dopravy, které bylo řádně označeno tabulkou s textem „smluvní přeprava“. Vozidla taxislužby mají svá vyhrazená parkovací místa a je tedy reálně nemožné, aby mezi vozidly taxislužby stála vozidla smluvní přepravy a zákazníci tato vozidla mohli zaměnit. Samotní stěžovatelé ve své stížnosti neuvádějí k vzhledu vozidla žalobce nic, co by jakkoli naznačovalo jeho podobu s vozidlem taxislužby. Navíc se ani uvnitř vozidla žalobce nepodobá vozidlu taxislužby, a tudíž se zahraniční zákazníci nemohli ani domnívat, že jedou ve voze taxislužby, protože v něm není umístěn taxametr.

Pokud je žalobci vytýkáno, že nepřijal objednávku způsobem pro příležitostnou osobní silniční dopravu obvyklým, pak k tomu uvedl, že přijímá objednávky telefonicky v místě podnikání, tedy na adrese svého bydliště, přičemž telefon má přesměrován do vozidla. Žalobce namítl, že zákazníci oslovili jeho a žalobce s nimi sepsal objednávku před uskutečněním jízdy, která je obsažena ve správním spise, přičemž zákazníkům při sepisování objednávky a poté i po nástupu do vozidla muselo být zřejmé, že se nejedná o vozidlo taxislužby.

Žalobce se domníval, že pro posouzení, zda nabízel přepravní služby způsobem s taxislužbou zaměnitelným je podstatné nikoli to, jakým způsobem přijal objednávku, ale to, že vozidlo není zaměnitelné ani zvenku ani zevnitř s vozidlem taxislužby.

Žalobce v žalobě dále namítl, že se nedopustil porušení ust. § 21b odst. 4 písm. b) zákona č. 111/1994 Sb., podle něhož provozovatel příležitostné silniční dopravy je povinen zajistit, aby přepravovaná osoba neplatila za přepravu přímo řidiči vozidla. Žalobce má zato, že byl oprávněn platbu přijmout, neboť v této chvíli nebyl jen pouhým řidičem, ale stále byl i provozovatelem příležitostné silniční dopravy. V praxi by bylo mnohdy velmi obtížně realizovatelné přijmout úhradu u zahraničních zákazníků, kteří se v Praze zdržují po velmi krátkou dobu, smyslem zákona tedy jistě není ztěžovat podnikání v rozvíjející se podnikatelské sféře České republiky.

Podle názoru žalobce je napadené rozhodnutí v rozporu s ust. § 46 správního řádu, neboť nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Za spolehlivě zjištěný stav věci nelze podle žalobce považovat takový stav, který se opírá o jediný důkaz podaný formou písemné stížnosti. Žalobce navrhl výslech zahraničních cestujících, kterým byla poskytnuta přeprava, a to za účelem objasnění skutkového stavu věci.

Žalobce dále vznesl námitky proti výši uložené pokuty. Nikdy v minulosti se nedopustil žádného protiprávního jednání, které by souviselo s výkonem jeho podnikatelské činnosti, svou činnost vždy vykonával řádně a nikdy v minulosti nebyla jeho činnost shledána kontrolními správními orgány jako činnost odporující právním předpisům. Žalobce je toho názoru, že výše pokuty musí být určena tak, aby umožňovala alespoň do určité míry zohlednit majetkové a osobní poměry delikventa a aby tedy neměla likvidační charakter. Uložená pokuta by znamenala zdrcující zásah do života žalobce, neboť je otcem mladé rodiny, o kterou zodpovědně pečuje. Manželka žalobce se v současné době nachází na rodičovské dovolené, celodenně se věnuje péči o dítě a rodina žalobce má tak velmi omezené příjmy.

Žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Pro případ, že soud žalobě v plné rozsahu nevyhoví, navrhl žalobce, aby Městský soud v Praze rozhodl, že od trestu uloženého správním orgánem za správní delikt se upouští, nebo že se uložený trest snižuje v mezích zákonem dovolených.

Městský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem žalobu zamítl.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že podle ust. § 21b odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb. je provozovatel příležitostné osobní silniční dopravy povinen zajistit, aby jím používané osobní automobily nebyly označeny způsobem zaměnitelným s vozidly taxislužby a aby jím poskytované přepravní služby nebyly nabízeny způsobem s taxislužbou zaměnitelným. Podle ust. § 21b odst. 4 písm. b) téhož zákona je provozovatel příležitostní osobní dopravy dále povinen zajistit, aby přepravovaná osoba neplatila za přepravu přímo řidiči vozidla.

Podle ust. § 35 odst. 3 písm. a) téhož zákona Dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy uloží pokutu až do výše 750 000 Kč dopravci, který nabízí či poskytuje přepravní služby anebo přijme objednávku přepravní služby formou uváděnou v ust. § 2 odst. 8 téhož zákona, aniž by byl oprávněn k provozování taxislužby.

Městský soud v odůvodnění uvedl, že žalobce zcela pominul své povinnosti vyplývající z ust. § 21b zákona č. 111/1994 Sb., ze kterých je nutno dovodit, že provozovatel příležitostné osobní silniční dopravy je zcela jednoznačně povinen zajistit, aby jím používané automobily nebyly označeny způsobem zaměnitelným s vozidly taxislužby, a aby jím

poskytované přepravní služby nebyly nabízeny způsobem s taxislužbou zaměnitelným, a též aby přepravovaná osoba neplatila za přepravu přímo řidiči vozidla.

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce sjednal a vykonal přepravní službu v rozporu se shora uvedenými ustanoveními a proto mu byla napadeným rozhodnutím uložena pokuta.

Městský soud v Praze shledal nedůvodnou námitku žalobce, že žalovaný vycházel z neúplně zjištěného stavu věci. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v žalobě žalobce neuvedl žádné další návrhy na doplnění dotazování, přestože byl o tomto svém právu poučen správním orgánem I. stupně.

Městský soud v Praze vycházel ze skutečnosti, že napadené rozhodnutí posoudilo jednání žalobce jako jednání v rozporu se zákonem a námitky, které žalobce uplatnil ve správním řízení, neshledal důvodnými. Z obsahu správního spisu je dostatečně zřejmé, že v průběhu správního řízení žalobce sám uváděl k okolnostem svého jednání, že byl svými zahraničními zákazníky osloven na parkovišti u Hlavního nádraží v Praze, což zcela vyvrací jeho tvrzení o tom, že objednávka byla sjednána předem a že byl telefonicky požádán zákazníky o provedení přepravní služby. Právě tato skutečnost je jednou z těch, z nichž správní orgány dovodily jednání žalobce vyvolávající zaměnitelnost s taxislužbou, když zákon neumožňuje provozovateli příležitostné osobní silniční dopravy, aby své zákazníky získával „na ulici“.

Městský soud v Praze dovodil, že žalobcem vedená a správnímu orgánu předložená evidence jízd nemůže být považována za doklad o předložení objednávky přepravy klientem předem. Na těchto dokladech chybí jakýkoliv projev vůle zákazníků o tom, že si objednávají konkrétní přepravu za konkrétních, předem stanovených podmínek.

Právnímu názoru, že žalobce nabízel a uskutečnil službu způsobem zaměnitelným s taxislužbou, nasvědčuje i správním orgánem zjištěná a žalobcem nijak nevyvrácená skutečnost, že žalobce přepravní službu poskytoval na stanovišti, na němž je rovněž provozována taxislužba, a i v dalším průběhu se choval tak, že přijal do vozidla zákazníky přímo na stanovišti. Žalobce neprokázal své tvrzení o předchozí telefonické objednávce přepravy a pokud jde o platbu za uskutečnění přepravy, žalobce neprokázal, že k platbě došlo již před započítáním přepravy. Městský soud v Praze tedy uzavřel, že předpoklady pro sankční postih žalobce podle ust. § 21b zákona č. 111/1994 Sb. byly splněny.

Pokud se žalobce v žalobě domáhal snížení, případně upuštění od uložení peněžité pokuty, zmínil Městský soud v Praze ust. § 78 odst. 2 zákona č. 10/2002 Sb, soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) s tím, že zákonné podmínky tohoto ustanovení splněny nebyly. Uložená pokuta je při spodní hranici zákonné sazby a jednání žalobce je třeba hodnotit za natolik závažné, že soud neshledal výši uloženého trestu nepřiměřenou.

Kasační stížnost žalobce opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Žalobce trvá na tom, že jak napadená rozhodnutí správních orgánů, tak i rozhodnutí Městského soudu v Praze, je v rozporu s ust. § 46 správního řádu, neboť nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Za takto zjištěný stav věci nelze považovat stav, který se opírá pouze o písemnou stížnost dvou údajných cizinců.

Žalobce i nadále tvrdí, že minimálně před započítím jízdy budoucí zákazníci informoval o skutečnosti, že se jedná o smluvní přepravu, dále byla se zákazníky sepsána objednávka a byl vyplněn příjmový doklad a podepsán jedním ze zákazníků. Zákazníci nastoupili do vozidla žalobce, které se nacházelo na jiném parkovacím místě před značkou „smluvní přeprava“, přičemž na stejném parkovišti se nacházela i jiná značka s nápisem „taxi“, u které čekala skutečně vozidla taxislužby. Žalobce měl možnost parkovat se svým vozidlem před zmíněnou značkou na základě uzavřené smlouvy s jinou osobou, která je součástí správního spisu. Jednalo se tedy o zvláštní prostor určený výhradně pro provozovatele příležitostné silniční osobní dopravy.

Zaměnitelnost provozování příležitostné osobní silniční dopravy s taxislužbou je v zákoně poměrně kusá a měla by být posuzována zejména s velkým důrazem na vzhled vozidla, který je prvotním znakem pro potenciální klienty, že se jedná o taxislužbu.

Žalobce proto trvá na výslechu obou zahraničních cestujících k průběhu předmětné jízdy, tedy k tomu, zda byla provedena způsobem, ke kterému je oprávněn provozovatel taxislužby, nebo jinak. Žalobce poukazuje na to, že tento návrh byl výslovně učiněn již v žalobě.

Žalobce tvrdí, že pouhé tvrzení správního orgánu získané z písemně zaslané stížnosti o tom, že se měl dopustit porušení právních předpisů a to bez toho, že by správní orgán předložil jakýkoli relevantní a zákonný důkaz je podle jeho názoru v rozporu nejen s právním řádem, ale i s Listinou základních práv a svobod. Žalobce rovněž tvrdí, že uložená pokuta je zjevně nepřiměřená a uvádí v podstatě tytéž důvody, které uvedl v žalobě.

Žalobce navrhl, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo-li zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Ze správního spisu lze dovodit, že správní orgán provedl výslech obou zahraničních cestujících jako svědků. Je to zřejmé z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zahájení správního řízení, z odůvodnění rozhodnutí téhož správního orgánu ve věci samé a z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Protokol o výpovědi těchto svědků však není součástí správního spisu a patrně jí nebyl ani dříve, jestliže žalobce se domáhal v žalobě i v kasační stížnosti, aby tito cestující byli jako svědci vyslechnuti.

Nutno tedy dojít k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Není vůbec zřejmé, zda rozhodnutí správního orgánu vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 3 odst. 4 a § 46 správního řádu). Městský soud v Praze měl proto žalobou napadené správní

rozhodnutí zrušit postupem podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to bez ohledu na to, že žalobce přímo námitku o absenci protokolu o výslechu svědků v žalobě neuplatnil. Pokud tak neučinil, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud k takové vadě musí přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 za použití § 109 odst. 3 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 35/2005 - 44 ze dne 31. 1. 2007, který je dostupný na www.nssoud.cz). Právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku je Městský soud v Praze vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V dalším řízení Městský soud v Praze zruší napadené rozhodnutí žalovaného a uloží mu, aby doložil do správního spisu protokol o výslechu zahraničních cestujících, s tímto protokolem seznámil žalobce a poskytl mu možnost se k jeho obsahu vyjádřit. Nebyl-li výslech svědků prováděn, zhodnotí správní orgán znovu dosud provedené důkazy, zváží jejich případné doplnění a ve věci znovu rozhodne.

V novém rozhodnutí Městský soud v Praze rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

